

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 grudnia 2022 r.

Pozycja 201

POSTANOWIENIE z dnia 27 października 2022 r. Sygn. akt Ts 24/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.Ł. o zbadanie zgodności:

art. 6 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) w zakresie, w jakim „nie daje podstaw do zaskarżenia zażaleniem postanowienia sądu w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia wydanego w trybie art. 9 § 4 [powołanej ustawy]”, z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 26 stycznia 2021 r. (data nadania) K.Ł. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z 23 czerwca 2020 r. (sygn. akt [...]) skarżący został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 6 miesięcy ograniczenia wolności za przestępstwo z art. 202 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950, ze zm.).

Sąd Rejonowy w K., rozpatrując wniosek pełnomocnika skarżącego o odroczenie i wstrzymanie kary pozbawienia wolności, postanowieniem z 23 lipca 2020 r. (sygn. akt [...]) odmówił wstrzymania wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Skarżący złożył zażalenie na powyższe postanowienie. Zarządzeniem z 11 września 2020 r. (sygn. akt jw.) sędzia Sądu Rejonowego odmówił przyjęcia zażalenia w oparciu o art. 6 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2020 r. poz. 523, ze zm.; dalej: k.k.w.) stwierdzając, że „skazany może składać wnioski o wszczęcie postępowania przed sądem i brać w nim udział jako strona oraz w wypadkach wskazanych w ustawie wносить zażalenia na postanowienia wydane w postępowaniu wykonawczym. Art. 9 k.k.w. nie wskazuje, aby na postanowienie w przedmiocie odmowy wstrzymania orzeczenia przysługiwało zażalenie” (pkt 2 powołanego zarządzenia).

Zażalenie obrońcy skarżącego na powołane wyżej zarządzenie Sądu Rejonowego zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z 22 października 2020 r. (sygn. akt [...]). W uzasadnieniu podniesiono, że w doktrynie bezsporne jest, iż „postanowienie w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia nie podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia”. Postanowienie to zostało wskazane przez skarżącego jako orzeczenie ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

2. Skarżący wnosi o uznanie za niezgodny z Konstytucją brak możliwości zaskarżenia zażaleniem postanowienia sądu w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia. Wskazał również, że zaskarżony przepis narusza jego prawo do zaskarżania orzeczeń sądowych (art. 78 Konstytucji) oraz orzeczeń wydawanych w pierwszej instancji w toku postępowania sądowego, tj. dwuinstancyjności postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji), a także prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji).

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 10 lutego 2022 r. (doręczonym 22 lutego 2022 r.), wydanym w trybie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) sprecyzowanie, czy zakresem zaskarżenia objęty jest art. 6 § 1 w związku z art. 9 § 4 k.k.w., czy też jedynie art. 6 § 1 tej ustawy; 2) w razie stwierdzenia, że przedmiotem złożonej skargi jest art. 6 § 1 w związku z art. 9 § 4 k.k.w., doręczenie pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema, poświadczonymi za zgodność z oryginałem, kopiami); 3) doręczenie wyroku Sądu Rejonowego w K. z 23 czerwca 2020 r., sygn. akt [...] (wraz z czterema, poświadczonymi za zgodność z oryginałem, kopiami).

Pismem z 28 lutego 2022 r. (data nadania) skarżący wykonał powyższe wezwanie, precyzując m.in., że „zakresem zaskarżenia objęty jest art. 6 § 1 w związku z art. 9 § 4 [k.k.w.], a nie jedynie art. 6 § 1 tej ustawy”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Z pism dostarczonych do TK wynika, że przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie uczyniono art. 6 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53; dalej: k.k.w.), zgodnie z którym skazany może składać wnioski o wszczęcie postępowania przed sądem i brać w nim udział jako strona oraz w wypadkach wskazanych w ustawie wnosić zażalenia na postanowienia wydane w postępowaniu wykonawczym w związku z art. 9 § 4 k.k.w., zgodnie z którym złożenie wniosku o wydanie postanowienia w postępowaniu wykonawczym nie wstrzymuje wykonania orzeczenia, którego wniosek dotyczy, chyba że sąd, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, postanowi inaczej. Postanowienie w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia nie wymaga uzasadnienia.

Jako wzorce kontroli skarżący powołał art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

3. Trybunał stwierdza, że analizowana skarga konstytucyjna spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do rozpoznania merytorycznego, gdyż została sporządzona w imieniu skarżącego przez adwokata (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK), zaś skarżący:

- wyczerpał przysługującą mu drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK), ponieważ postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 22 października 2020 r. (sygn. akt [...]), wskazane jako orzeczenie ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, jest prawomocne i nie przysługują od niego zwykłe środki zaskarżenia;

- dochował przepisanego, trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK), bowiem odpis postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 22 października 2020 r. (sygn. akt [...]); dalej: postanowienie Sądu Okręgowego), który utrzymał w mocy zarządzenie zażalone przez obrońcę skarżącego został doręczony skarżącemu 28 października 2020 r., zaś skargę konstytucyjną wniesiono 26 stycznia 2021 r.;

- prawidłowo określił przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK);

- wskazał, które konstytucyjne prawa i wolności oraz w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK);

- przedstawił stosowne uzasadnienie sformułowanych zarzutów (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK), które nie są oczywiście bezzasadne (w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK);

- wskazał do badania przepisy, które były podstawą prawną postanowienia Sądu Okręgowego oraz są źródłem normy, wobec której sformułował zarzuty niekonstytucyjności.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu.